

Yazmanın Tam da Vakti

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Temmuz 2019

“Bütün okunuşlara gölgelik etmek de yetmemiş olsa gerek ki, değil aynada, düşlerinde bile görmek istemeyecekleri art benlikleri olmaya kalkıştım. Art benlik demek yanlış, düzeltiyorum, art benleri demeliyim. Hoş, art olmasına art da, ben mi bırakıyoruz ortalıkta?” (Bilge Karasu)

Kendime düşkün olmadığımı iddia etmiyorum en azından düşkün bir insan değilim gerçi düşlere düşkünüm ama...

İçimde köpüren deniz, sanrılarımı çoğalttığım oysaki buyurduğumu sanıyordum, yok olun diye ve işte kalem ele geçirdi beni.

Sabırla yaşıyorum ve sükûnetimi korumaya ç/alışıp sevgimden ödün vermiyorum yoksa taviz mi demeliydim?

Yanlış bir betimleme ne de olsa insan severek asla taviz veremez vermemeli de.

Kimi ya da neyi sevdiğimin bir önemi var mı peki? Ve ben pekişen cesaretimle yine beyaz sayfadaki rutin yolculuğuma başladım.

İçimden geçmeyen tren kalmadı ve demir atmayan gemi bir anlamda kendimle uzlaşmaya çalışıp demir aldığım belki de uzun yolculuklara, seferlere çıktığım.

Bedensel anlamda bir çökkünlük mevzu bahis değil lakin ruhumdaki inilti illa ki zihinsel bir deformasyon yaratmaya muktedir ve ben her halükarda akıl sağlığıma sahip çıkıp ruhumla uzlaşmanın yollarını arıyorum.

Sözcükler nazlanıyor kimi zaman ve kimi zaman azgın bir nehir gibi yatağından boşalıyor akabinde içim de boşalıyor ve ertesi güne kadar zinde kalmayı başarıyorum yazarak bir yol kat ettiğime pek inanmasam da ya da bir insan olarak ne gibi aktarımlar ve edimler benim için makul olabilir, diye.

Sıfatları oldum olası sevmemişimdir lakin duyduğum duymadığım tüm sıfatlar adımları ısıklıyor.

Bir rutin gibi gözükten olağan insan ilişkileri belki adı insanlığın yol almaya çalıştığı katarsis denen süreç yine halk dilinde, müspet addedilen dedikodu babında sohbetler ve işte yansıyan bana en azından beden dilinden tahayyül ettiklerim bazen bir selamımın havada asılı kaldığı ve ben gülümserken tüm içtenliğime kafasını çeviren insanlar ya da hor gören.

Sözcükler... yanlış anlaşılmalara da yol açabilirken...

İnsanlar... tanımadan, bilmeden bir diğeri adına ahkam kesenler.

Ve ben makul ölçüde kendimi törpülerken bazen öylesine hızlı hareket ediyorum ki kanamalı bir hasta gibi yüreğimden oluk oluk kan akıyor ve büründüğüm sessizlik olmadı kendimi inanılmaz derecede sorgulayıp suçladığım.

Sözcükler ip atlıyor demek ki yazmanın tam da v/akti.

Hurafeler ise inanmayı reddettiğim ve genelde insanların pek bir itibar ettiği.

Sözcük tayfasından kalemime takılanlar ve ben akıl bir süreç olarak görüp en mantıklı açıklamayı yapmayı kendime şart koşmuşken.

Günün mizacı asla olağan bir seyir izlemiyor ben tavan da yapmıyor mutluluk hatta öyle bir an'a denk geliyor ki insan dibe vuruyor: vurgun yiyip de hala elimin kolumun tuttuğu; darbe alıp da hala artı parantezler açabildiğim.

Sözcük pazarından ismarladığım bir cümle geldi ve dayandı kapıma bu gün:

Sahi kendime yaklaşmak adına çabalarırken uzaklaşmam olacak iş mi? Ve ben bunu asla planlamadan bir şekilde vuku buluyor.

Aparatım yok.

Dayanağım da.

İzahı da yok.

Aslında var hem de var oğlu var.

Yazarak ilintilendirdiğim sanmayın ki yazarak aşmadığım hiçbir şey kalmadı. Olacak iş değil ne de olsa her gün bir öncekinin üstüne binip insan ruhunda kat izi yapıyor ve ben ne kadar ütülesem de açılmıyor asla.

Kapılar da açılmıyor kimi zaman ve nihayetinde kös kös dönüyorum.

Olası bir sebebi var ya da yok belki de şebeke sistemi dökmüş insanlığın gerçi benimki çökeli bayağı zaman oldu üstünden kaç asır geçtiyse artık oysaki yaşım henüz yarım dalyayı buldu bulmadı.

Çözelti.

Bağlaç ya da.

Belki de ikramı cümlelerin arasına ayraç koymadan hızlıca anlatmak istediğim ve gün bitiyor benim mesaim asla sonlanmıyor.

Gün başlıyor bu sefer yeni mesaim denk düşmüyor sabahın körü ile.

Belki de kör olan benim yoksa tüm insanlık mı?

Çözemedim belki de çözmek istemediğim oysaki nasıl da acele ediyorum bir takım şeyleri yoluna sokmak adına.

İzafı bir rota benimki ve ne yazık ki; gerek yetiştiriliş tarzım gerek kanıksadıklarım pek de itibar görmüyor günümüz şartlarında ve ben kendimden şüphe ettiğimi artık saklamıyorum.

Gün eğrisi.

Çan eğrisi.

Yoksa devenin mi düzgün olmayan hiçbir yeri yok da nerem eğri değil ki, diyor.

Hörgücümde saklı olan çok şey var: duygular tıka basa; sözcükler cilt cilt ve inancım ah, bir de bitmek bilmez insan sevgim lakin darbe alıp da çoğundan sonunda kendimi kendimden dışlıyorum ve işte kendimden uzaklaşmama vesile oluyorlar sonunda oysaki amacım çok başka: yakın durmak ama ne derece?

Uzak kılındığım: ister istemez.

Geçtim hepsini.

Kendimi terk ettiğim.

Boyutsuzluğumu güncellemek isterken boyunduruğuna giriyorum bu sefer insanların ve onların bana tanıdık gelmeyen duygularının asla da lav etmiyorum asla da sömürmüyorum asla da haksız olduklarını

beyan etmiyorum ama beyan ediyorum ki; bir yerlerde hata yaptığımı.

Gün özürlü kimi zaman.

Umut özürlü belki de.

Hayaller bir var bir yok.

İnsanlar hem var hem yok.

Ve yazarak ihya olmaya çalıştığım bu sefer yetinmiyorum yazdıklarımla daha doğrusu beğenmiyorum ve adını koyamıyorum duygumun:

Öz güven eksikliği mi?

Yoksa bilgimi ve yazma düzeyimi mantıklı değerlendiremeyip kendimi harap etmek mi amacım?

İçimdeki ben.

Sevgili Yunus'un dediği üzere; bir ben var benden içeri.

Aslında kaç ben varsa benden içeri ve dışarı çıkmakta zorlanan bu sayede yazmayı bir vasıta olarak görüp kendimi ifade etme istemi.

Bazense bir amaç olarak algıladığım yazma edimi derken birbirine karışan ve amacın araçla özleştigi.

Anlamsızlığın kıyısında çıkardığım binlerce anlam ve anlam içinde anlamlandırılmayıp yanlış algılara sebebiyet verdiğim korkusuyla yazarken dilimin yeni baştan çözüldüğü...

Gönül isterdi ki...demenin meali artık hiçlik ne de olsa keşke demeyi reddediyorum son zamanlarda ve elimdeki imkanları değerlendirip bir çözüm getirmeye çalışıyorum.

Yetmediğini de biliyorum.

Ve yetmediğimi de.

Kılı kırk yarmak belki de kırkladığım bir sözcük ambiyansı ve içine sevgiyi, güven duygusunu yerleştirdiğim.

Özrümse kabahatimden fazla.

Sahi, anlamak mı zor anlaşılmak mı?